

מכתקדוק פרותי

„אני מבקש דבר אחד,“ כותב נפתלי קנול מוונצואלה, במכתב למערכת. „אם לא קשה לכם, מסרו ד״ש לכל חברי לנשק לשעבר וכן לחברותי... אני נמצא כאן הרבה שנים והרבה מכתבים שכתבתי חזרו אלי, כיוון שהכתובת אינה ידועה. כמו כן, ד״ש לרותי שלכם, היא באמת חבובה. לפחות לפי צורת כתיבתה.“

כתבתו, לאלה המעוניינים:
M. Knoll, Av. Manuel Felipe Tovar, Ed. Farol Ap. 8, San-Bernardino Caracas, Venezuela.

★ ★ ★

ממחלת החפצים האבודים שלי:

... היא עמדה בתור להצגה ראשונה בקולנוע ארמון, ביום השני, 2.9.57. רציתי להציע לה אחד מכרטיסי-החיל שלי עמי, אבל לא היה לי אימץ. היא היתה עם חברתה. אחר, בקולנוע, ישבה לידי. כסא אחד הבדיל בינינו. כסא ריק. יכולתי לעבור ולשבת לידה, אך לא היה לי מספיק דם. לא ישבתי. לבושה היתה מכנסיים שחורים ארוכים, זנב סוס היה לה, ותיק גדול-מידות. היא מצאה תן בעיני עד מאד...

ברחוב ראיתי נעלמת עם חברתה בים האנשים. אחר, כשראיתי את אורות חיפה הנוצצים ממרחק, שאלתי את עצמי היכן היא עתה ואם אוסיף לראותה... רותי! מצאי לי אותה! אני חייב לראותה שנית!“

ברצון רב, הביבי, ברצון רב, אולם אתה מתעלם, כנראה, מן העובדה שכמעט כל נערה שנייה לובשת מכנסים שחורים ארוכים ומסתובבת בזנב סוס.

אם זיהית את עצמך, נערה, העבירי מכתב אלי, המשך יבוא.

★ ★ ★

כובע אדום — 10 בפרוטה

יש לי הרושם שהצנחנים שלי יתחילו לבקש גם את כתבתו של (1042/62). לא רק צנחנים. גם נערות. „אני אחד מאלה שסטודנט מחוכם כינה אותם במדורך בציניות עדינה, „פאר האומה“. הרג אותי בזה. אז ניחא — הסטודנטים הם הם החכמים, הם החתיכים, הם ילדי הפלא של דור הקובלט והאגאטון.“

בטח כבר ניחשת מי אני בערך. אז אני לא סמרטט ארגמני — ויש כאנה למכביר — לא נער מפקדה או אפסניה, אלא סתם חייל קרבי ביחידת הצנחנים, שיש לו מה שנקרא בעברית טובה, גאחתי-יחידה.

טוב, אז זה לא מוסיף ולא מוריד מהעסק. אז אני

מנסה בצורה זו למצוא בת ולהתקשר עמה בכתב, או — וזה כבר עניין של אופי — בממש.

„בשביל להראות שאני לא חיה פראית, אז אני רוצה להצהיר שאני לא שותה, לא מעשן, למרות שאני כבר בן 19, אך בניגוד לדני-פרא — כן מנשק בחורות. אבל באמת שאינני דון ז'ואן. אינני אחד מאלה הנוטים להפגין את צנחנותם ברחובות העיר, אלא

במרחבי הארץ, שאותם אוהב לעבור ברגל. אינני שחצנתן. „אני בוגר תיכון, שוגא את מאפו, סמולנסקי, מיקי ספיליי, אך מת אחרי שטיינבק, פו, עגנון, שו ומשוררי התקופה התיקטוריאנית. מתעב אנכי את ביל היילי ואת המוסיקה המודרנית, אך מוכן לבלות ערבים שלמים עם מקצבי האיים הקאריביים, הפאסיונים של באך והרקודים של ורדי. שכן בילוי של ממש אינו דשוש רגליים מדוני-גרנות לקצב הציה-ציה, אלא ישיבה בצחצח ליד המקלט, טיולים וכיוצא באלה. כלב גם מי שלא אוהב ספורט, לשם מיבחון נוסף של עצמי: אני נראה כקחאזימדו

כלל ועיקר, אם כי אין אני גם שיא הגבריות, כמו, נגיד, אלביס פרסליי או ראף ואלונה. בכל זאת אני לא נראה גרוע, בהתחשב עם 174 ס״מ גובה, בלונד שערי וכחול עיני. על זו שתרצה לענות, להתחשב בכל הנתונים שקושי קשו לעיל. אינני מלאך, אלא אדם, ולכן רצוי שלא תהיה מכווערת. כן כדאי שתהיה תל-אביבית. רק מה? אחת שמתה אחרי כובע אדום — חבל על מאמציה. אפשר להשיג כאלה 10 בפרוטה, ולא דווקא דרך, רותי.“

★ ★ ★

מה אינני רוצה להיות: אחת מאותן עקרות הבית, החושבת כי כאשר בוקע השחר, עליה לפנות את השברים.

★ ★ ★

דווקא כן צנחן

„אל תשאלו אותי מדוע אני רוצה להתכתב דהקא עם צנחן.“ כותבת (1042/63) בת ה-17, „מפני שגם אני לא יודעת.“ היא לא מספרת יותר כלום, פרט לעובדה שהיא גבוהה למדי ודי יפה, ושיש לה סימפטיה לבחורים יפים. כנראה שיש לצנחן משהו שאין לשריונאי. השאלה היא: מה?

★ ★ ★

הקאליפסו, שאתם אוהבים כל כך לרקוד לקצבו, מקורו ברכילות. בתקופת העבדות באיי הודו המערבית לא הורשו העבדים במסעם לשוחח, הורשו כן לשיר, כיוון ששירה היתה מוסיפה קצב לעבודתם. הם שרו את כל החדשות, כל הרכילות. ואנב, הקאליפסו איננו תופעה חדשה כרוקירול. הוא פרח בשנות השלושים, גוע בשנות הארבעים וקם שוב לתחייה.

★ ★ ★

שחור כמו טיילור

חשוב מאד ל(1042/64) שתענייני במוסיקה או משחק, חשוב עוד יותר שתהיי בעלת שיער שחור. כמו ליו טיילור, אומר הוא.

את יכולה להיות תל-אביבית או ירושלמית. הוא בן 21, ירושלמי, ואת השאר יספר לך. אם את מעוניינת, כמוכן.

★ ★ ★

ציפקה הגיינטי: כיצד להיפטר מרוחן מסתחב, תשאלו? (1) תני ליחסיכם להחמיץ, עשי אותו קנאי, היי בלתי משתפת פעולה וקשה, ולבסוף בחרי בהזדמנות הנכונה למריבה גדולה וטובה.

(2) התחילי למלמל רמזים קטנים ועצובים למשפחה ול ידידים. האנטי מספר פעמים ואמרי כמה שהחיים קשים — עד שכולם ידעו. ואז כתבי לו מכתב ארוך, רטוב בדמעות.

(3) דברי אתו בגלוי.

ציפור קסנה לחשה לי ש...

הדבר הראשון שביקשה לאה דגנית לראות, אחרי פציעתה בתאונת דרכים, היה ראי... מאד חזרמני מצדה של רינה וייס ללמוד רכיבה על חספה, אולם מדוע מוכרחה היא לעשות זאת דווקא ברחוב דינגוף? אינכם יודעים מיהי רינה וייס? לא חשוב, בעצם.

נערת השבוע

גוף נהדר זה, על כל אביריה, שייך לשרה'לה זמיר. היא איננה רק מת-קשטת בביקיני; היא באמת אוהבת לשחות. גם לישון הרבה. ולמרות שהיא חתי-כה כזו, היא גם נערה חבי-בה מאד ומסבירה פנים. ועתה, משראיתם את תמו-נתה, תוכלו להבין מדוע קיבל קצין העיר, בתקופת מערכת סיני, מברק ממפ-קדת חיל שריון: „גא לה עביר את סמלת זמיר אליי נו.“ אינני יודעת אם זה בדיוק מה שגרם לנצחון במלחמה, אך בוודאי שלא הדיק לה.

אלה המיטיבים להכיר, כמוני: נטו לשכנע אותה להסתפר שוב. בשיער קצר היא ממש מוחצת. בחייה האזרחיים שרה'לה עובדת כפקידה בחברת ביי-סוח. היא בת 23, ילידת הארץ, ואפשר לפגוש אותה לעתים קרובות בבריכה העיר-רונית של תל-אביב. כשאינה במים, היא מוסיפה להשתף, למרות שאם תשאלו לדעת, השיזוף שלה כבר מושלט.

כן, אני מסכים...
אסקוט טעיתה יותר
טובה יותר!